

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 17-1610

בית הדין לעררים בית דין ירושלים
בפני כב' הדיין אזר אלעד

העוררת:

1. להגנת הפרט המוקד, ת.ז. 51188704
ע"י ב"כ עו"ד בנימין אחסתרובה

נ ג ד

המשיב:

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית

פסק דין

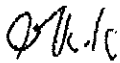
1. עניינו של ערר זה באי-מתן מענה לפנייה מטעם העוררת - עמותה רשומה הפועלת, בין היתר, לקידום זכויות אדם של תושבי מזרח ירושלים - בשאלה עקרונית והינה ביטול/פקיעה של מעמד תושב קבע בו החזיקו קטינים תושבי מזרח ירושלים.
 2. הוגשה בפני בקשת המשיב למחיקת הערר ולבטול הדיון הקבוע בפני ליום 19.6.17. בבקשה נטען כי הערר כלל אינו תוקף "החלטה של רשות" שכן לא ניתנה כל החלטה בעניינה של העוררת כאשר העוררת נמנעה מלצרף עורר קונקרטי לערר; כי מדובר בערר כוללני ותאורטי שאין ביה"ד מוסמך לדון בו; כמו-כן, ביום 8.6.17 ניתנה תשובה מטעם המשיב לפניית העוררת.
 3. ב"כ העוררת מתנגד למחיקת הערר. לטענתו, לא יכולה להיות מחלוקת כי ביה"ד מוסמך לדון בערר, אף אם הוא עוסק בשאלה עקרונית וכללית; העוררת הינה עוררת ציבורית, על אף שאינה מייצגת בערר אדם קונקרטי היא מייצגת אוכלוסייה שלמה שהינה מוחלשת ונטולת מעמד; לבסוף נטען כי התשובה שניתנה לאחרונה מאת המשיב אינה אלא חזרה על תשובה קודמת ונעדרת התייחסות לפסי"ד קונקרטי אליו הפנתה המשיבה.
 4. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה אני סבור כי אין לי צורך להכריע בסוגיית הסמכות ובסוגיית של חיות העוררת "עוררת ציבורית" בלא שנלווה ערר החלטה בעניינו של עורר קונקרטי. אומר רק כי איני רואה מניעה כי ביה"ד ידון בסוגיות עקרוניות שחובאו לפתחו של המשיב אך אני סבור כי הוא יידרש לעשות כן רק מקום בו מובא בפניו עניינו של עורר קונקרטי המבקש סעד אישי.
- מכל מקום, אני סבור כי הערר דגן מיצה עצמו משניתן מענה לפניית העוררת, גם אם מהותית אינו שונה מתשובה קודמת. יש לצין כי תשובתו הראשונה של המשיב נתנה מאת לשכת היועץ המשפט של הרשות והתשובה הנוכחית ניתנה מאת מנחל אגף מרשם ומעמד ברשות. בעמ"י (י-ם) 16-09-39207 עופרי נ' משרד הפנים (נבו, 7.12.16) נדחה ערעור על החלטת ביה"ד למחוק ערר, אשר הוגש בשל כך שלא ניתן מענה מאת המשיב לבקשת המערערת וזאת לאחר שהמשיב הכריע בבקשה. וכך נפסק: " משניתנה החלטה אין מקום להעתיק את הדיון בנכונותה לגומו של עניין לבית המשפט אלא על המערערת למצות תחילה את האפיק הפתוח בפניה - ערר לבית הדין לעררים. החלטתו של בית

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הדין לעררים להימנע ממתן סעד בהיעדר החלטה, מקום בו ההחלטה כבר קיימת היא החלטה מתבקשת וכאמור אין עילה להתערב בה. בית הדין קמא אף איזן בין זכויות הצדדים והשית על המשיב הוצאות.

5. אשר על כן הנני מורה על מחיקת הערר. בהתחשב בכך שתשובת המשיב, שלא השתנתה מהותית, נידונה רק בחלוף עשרה חודשים ובקשת המחיקה הוגשה ימים ספורים טרם חדיון שנקבע בפני – יישא המשיב בהוצאות העוררת בסך 3,000 ₪.

ניתן היום, כ"ד סיון תשע"ז, 18/06/2017 בהעדר הצדדים.

אלעד אזר, דיין
בית הדין לעררים